

planområder, skal være i overensstemmelse med lokalplanernes indhold med de fravigelser, som kan tillades af kommunalbestyrelsen efter kommuneplanlovens § 47, stk. 3, jfr. stk. 4. Der henvises herom til bekendtgørelse nr. 573 af 26. november 1976 om dispensation fra regler i kommuneplanloven og til det tilknyttede cirkulære nr. 237 af 14. december 1976.

Kommunalbestyrelserne skal ifølge lov om kommuneplanlægning § 13, lov om lands- og regionplanlægning § 15, stk. 2, og lov om regionplanlægning i hovedstadsområdet § 10, stk. 2, virke for kommuneplanens og regionplanens gennemførelse, herunder ved udovelse af beføjelser i medfør af lovgivningen. Dette gælder også ved kommunalbestyrelsens og amtsrådets/Hovedstadsrådets administration af by- og landzoneloven.

Ændringerne i § 9, stk. 3-7, er en følge af den ændrede kompetencefordeling.

§ 9, stk. 8, hvorefter en uudnyttet tilladelse bortfalder efter 3 år, foreslås indføjet for at undgå den usikkerhed, der kan være med hensyn til, om en zonelovstilladelse er forældet.

Spørgsmålet, om en zonelovstilladelse er forældet, har hidtil beroet på en konkret afvejning af en usikker kreds af momenter, f. eks. om hvor lang tid, der er gået siden tilladelsen er meddelt, om årsagen til, at tilladelsen ikke er udnyttet, alene kan tilregnes ansøgeren. Eller om tillige forhold, som han ikke har haft indflydelse på, har været medvirkende. Som en anden meget væsentlig faktor ved afgørelsen af disse spørgsmål kan nævnes eventuelle ændringer i planlægningsituationen i området. Efter udløbet af de tre år må der altså i givet fald søges zonelovstilladelse påny.

En tilsvarende bestemmelse findes i råstoflovens § 23.

Ansøgeren skal, jfr. forslaget nr. 12, underrettes om forældelsesfristen i forbindelse med afgørelsen.

Til nr. 5

Ændringen er en følge af den ændrede kompetencefordeling.

Til nr. 6

I de seneste års lovgivning indenfor miljøministeriets område er den endelige administrative afgørelse indenfor en række sagsområder henlagt til miljøankenævnet. Det gælder afgørelser efter miljøbeskyttelsesloven, genanvendelsesloven, råstofloven, vandforsyningsloven, lov om kemiske stoffer og produkter, lov om bortskaffelse m. v. af olie og

kemikalieaffald samt lov om begrænsning af svovlindhold m. v. i brændsel.

Ved henlæggelsen af sagsområder til miljøankenævnet har man lagt vægt på, at den endelige administrative afgørelse indenfor de nævnte sagsområder bliver truffet af en instans, hvor de, der særligt bliver berørt af beslutningerne, er repræsenteret med sagkyndige medlemmer. Når miljøankenævnet er foreslået som anklagemyndighed, er det ud fra den betragtning, at et nævn, hvis sagkyndige medlemmer er udpeget af de implicerede statslige myndigheder og de kommunale organisationer og Hovedstadsrådet, er bedst egnet til at påse, at de afgørelser, som i medfør af loven træffes af de kommunale råd, er i overensstemmelse med de gældende regler samt planlægningsgrundlaget. Miljøankenævnet træffer sine afgørelser på grundlag af en samlet bedømmelse af virkningerne af den påklagede afgørelse for klageren sammenholdt med afgørelsens planlægningsmæssige betydning i relation til at sikre gennemførelsen af region- og kommuneplanlægningen og anden planlægning vedrørende arealanvendelsen. Ministerens styring af de nævnte sagsområder sker herefter gennem udstedelse af generelle retningslinier for administrationen, gennem vejledninger og gennem muligheden for, at ministeren kan kalde principielle sager ind til behandling og afgørelse.

I overensstemmelse hermed foreslås det i § 10 a, at sager efter by- og landzoneloven (§§ 6-8) om tilladelse til udstykning eller omdeling, om bebyggelse og om ændret anvendelse af bestående bebyggelse og ubebyggede arealer kan indbringes for det i miljøbeskyttelseslovens kapitel 12 omhandlede miljøankenævn.

Det vil som altovervejende hovedregel være afgørelser truffet af kommunalbestyrelsen eller amtsrådet/Hovedstadsrådet, der indbringes for nævnet. Dog kan miljøankenævnet også behandle de afgørelser, hvor ministeren har truffet afgørelse som 1. instans, jfr. § 9, stk. 3. Derimod fremgår det, at amtsrådets afgørelser om, at andre - tidligere vedtagne - lokalplaner kan være grundlag for den automatiske delegation, kan indbringes for miljøministeren. I overensstemmelse med ordningen på kommuneplanlovens område er det foreslået, at sådanne afgørelser kan indbringes for miljøministeren. Ministeren har mulighed, jfr. forslaget § 11a, for at delegere beføjelsen til at afgøre disse klagesager til planstyrelsen, og til at gøre planstyrelsen afgørelser endelige.

Af stk. 2 fremgår, at de sagkyndige medlemmer, der skal medvirke ved nævnets behandling af zonelovssager, beskikkes af miljøministeren for indtil